

РЕШЕНИЕ

№ 3086

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12362** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.268 ДОПК.

Делото е образувано по жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ - 331 /10.11.2021г. , издадено от директора на ТД на НАП - С., на основание чл.266 - 267 ДОПК.

С жалбата по делото се иска то съда да постанови отмяната на решението като неправилно и необосновано. Претендира, че в Търговския регистър по т.д.н. №908/2020г. по описа на СГС е вписано откриване на производството по несъстоятелност за [фирма], прекратяване на дейността на дружеството, обявява се несъстоятелността на дружеството и производството се спира поради липсата на предплатени разноски. По арг. от чл. 154, ал.1 т.4 ТЗ, - за прекратяване на дружеството с ограничена отговорност при обявяване в несъстоятелност, счита, че е налице хипотезата по чл.107, т.4, буква а) от ЗДДС прекратяване на юридическо лице със и без ликвидация, което е основание за задължителна дерегистрация по ЗДДС. Отделните хипотези, в които дерегистрация се извършва по инициатива на органа по приходите, изрично и изчерпателно посочени в чл.110 ЗДДС, като съгласно ал.1, т.1 на тази разпоредба, в конкретния случай следвало да се извърши задължителна дерегистрация на основание чл.107, т.1, 2 и 5 и при прекратяването на юридическото лице без ликвидация. или непсонифицирано дружество, или осигурителна каса. По тези съображения счита, че с разпределяне на сумите в полза на държавата се засяга интереса на жалбоподателя, която по силата на залог върху търговско предприятие на [фирма] (в несъстоятелност), вписан в Централния

регистър за особени залози, е щяла да получи в пълен размер продажната цена. Пред съда жалбоподателят чрез юк. П. поддържа жалбата изцяло, претендира разноски по списък. В ход по същество претендира основателността ѝ. Ответникът - директорът на Териториална дирекция на НАП - С., чрез юрк. К., оспорва жалбата изцяло, иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ по мотивите в решението на ответника. Претендира присъждането на юристконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка на оспореното решение на основанията по чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 и по арг. от чл.268 ДОПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Оспореното по делото решение е постановено в производство по чл.267 ДОПК и конкретно издадено на основание чл.267, ал.2, т. 5 ДОПК - оставя жалбата без уважение, което решение съгласно чл.268, ал.1 ДОПК подлежи на съдебно оспорване - в 7-дневен срок то съобщаването.

Решението е връчено на 18.11.2021г., а жалбата до съда е подадена на дата 25.11.2021г. по пощата - видно от клеймото на пощенски плик на лист. 36 от делото, с оглед на което е спазен срокът по чл.268, ал.1 ДОПК. Жалбата е процесуално допустима и съдът следва да разгледа оспорването по същество.

По фактите съдът приема следното:

С оспореното по делото Решение № ПИ - 331 /10.11.2021г., издадено от директора на ТД на НАП - С., е оставена без уважение жалба с вх. №17-00-540/27.10.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от ТБ [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Разпореждане изх. № С 212225-125-0257988/20.10.2021 г., издадено от Й. З., на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, като неоснователна.

Пред директора жалбоподателят е оспорил по административен ред Разпореждане №С212225-125-0257988/20.10.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта с която е извършено разпределение на сумата в размер на 1 129,50 лв., представляваща Д ДС от извършена публична продан, по сметка на ТД на НАП С., дирекция СДО.

Разпореждането е издадено по изпълнително дело №200848330/2020 г. на ТД на НАП - С., образувано срещу [фирма] (в несъстоятелност), за принудително събиране на публични държавни вземания. По делото е проведена публична продан на лек автомобил марка „А.“, модел „А6“, рег. [рег.номер на МПС] - чрез търг с тайно наддаване по реда на чл. 251 - чл. 254 от ДОПК. С Разпореждане за присъединяване изх. №С212225-151/0000040/20.10.2021 г. в производството по събиране на публични вземания е присъединена ТБ [фирма] за вземането в размер на 1 793 422,79 лв. въз основа на договор за залог на търговско предприятие от 18.05.2012 г., обезпечаващ договор за банков кредит №000LD-L-000340/1 8.05.2012 г., вписан в Централния регистър на особените залози по №2012052901018/29.05.2012 г.

При разпределението на постъпилата сума от продажбата на автомобила, с Разпореждане №С212225-125-0257988/20.10.2021 г. сумата д размер на 1 129,50 лв., представляваща ДДС от извършената публична продан, е разпределена по сметка на ТД на НАП С., дирекция СДО, а сумата в размер на 4 647,50 лв. е разпределена по сметка на ТБ [фирма], в качеството ѝ на обезпечен кредитор. Разпределението на сумата за ДДС като част от цената на вещта, с разпореждането на публичния изпълнител, е предмет на оспорване пред директора на ТД на НАП и на произнасяне с оспореното по делото решение. В жалбата срещу разпореждането са изложени същите доводи, както и пред съда с довод за неправилност на решението на директора.

Не е спорно, че с Решение №260615/23.12.2020 г. по т. д. №908/2020 г. на Софийски градски съд, ТО, IV-17 състав, е обявена неплатежоспособността на [фирма], открито е производство по несъстоятелност с начална дата 31.08.2020г., прекратена е дейността на предприятието и дружеството е обявено в несъстоятелност, като със същото решение производството по цитираното търговско дело е спряно.

За да остави без уважение жалбата срещу разпореждането, директорът е приел от правна страна, че производството по несъстоятелност има няколко отделни фази, които законодателно са разграничени от гледна точка на правните последици за статуса и дейността на търговеца-длъжник, а именно съдебното решение по чл. 630, ал. 1 от ТЗ за откриване на производството по несъстоятелност, решението по чл. 711 от ТЗ за обявяване на длъжника в несъстоятелност и решението по чл. 735, ал. 1 от ТЗ за прекратяване производството по несъстоятелност и постановява заличаване на търговеца. Производството по несъстоятелност приключвало с неговото прекратяване и заличаване на дружеството, но в случая не е постановено решение, с което дружеството да е прекратено и заличено, единствено е прекратена дейността на предприятието на [фирма] /в несъстоятелност/, но не е прекратено дружеството, още повече, че производството по т. д. №908/2020 г. на Софийски градски съд, ТО, IV- 17 състав е спряно.

По тези съображения директорът е приел, че не е налице и основание за задължителна дерегистрация по ЗДДС на [фирма] /н./ по инициатива на органа по приходите. Публичният изпълнител извършил служебно проверка в информационната система на НАП и установил, че [фирма] /несъстоятелност/ е с активна регистрация по ЗДДС. Формиран е извод, че именно в изпълнение на разпоредбата на 131, ал. 1, т. 1 ЗДДС органът по принудително изпълнение законосъобразно е разпоредил разпределение на сумата в размер на 1 129,50 лв. представляваща ДДС от извършената публична продан, по сметка на ТД на НАП С., дирекция СДО.

Правна преценка на съда

Оспореното по делото решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма и с изискващото се съдържание, а разпореденото с него съответства на законоустановени правомощия на директора на ТД на НАП по чл.267, ал.2, т.5 ДОПК .

Действително, при публична продан на вещь на длъжник по изпълнително дело, който е и регистрирано по ЗДДС лице, публичният изпълнител в съответствие с

чл.131, ал. 1, т. 1 от ЗДДС следва да разпредели съответната част от продажната цена за заплащане на ДДС към бюджета. Според чл.131, ал.1, т.1 ЗДДС: „в случаите на публична продажба по реда на ДОПК или на ГПК, или на чл. 60 от Закона за кредитните институции и когато собственикът на вещта (длъжникът, залогодателят, съответно собственикът на ипотекирания имот) е регистрирано по този закон лице, публичният изпълнител, съдебният изпълнител или заложният кредитор е длъжен в срок 5 дни от получаване на пълната цена по продажбата да преведе дължимия данък по продажбата по банкова сметка на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите, която се явява компетентна за съдебния изпълнител или заложния кредитор или банкова сметка на съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите, в обхвата на която работи публичният изпълнител.“

Спорът е правен и по приложението на материалния закон - следва ли длъжникът по изпълнителното дело, обявен в несъстоятелност с обсъденото решение на СГС и при обстоятелствата в това производство, да бъде deregистриран служебно по ЗДДС. Правният спор се свежда до приложението на чл.110 и чл.107 ЗДДС, както и до това дали е следвало органите по приходите служебно да извършат deregистрация на длъжникът [фирма] (в несъстоятелност).

Жалбоподателят се позовава на прекратяване на дружеството с ограничена отговорност на основание чл.154, ал.1, т. 4 от Търговския закон. Съгласно чл.110, ал.1, т.1 ЗДДС, deregистрацията се прекратява по инициатива на органа по приходите с издаване на акт за deregистрация, когато: "е налице основание за задължителна deregистрация и при прекратяване на юридическото лице без ликвидация;". По чл.107, т.4, буква а) ЗДДС е предвидено основание за задължителна deregистрация при прекратяване на юридическото лице без ликвидация.

С обявяването в несъстоятелност и прекратяването на търговското дружество, съгласно разпоредбата на чл. 111, ал. 1 и ал. 3 от ЗДДС, се начислява данък при deregистрация за наличните активи към датата на deregистрация.

На първо място настоящият състав счита за неоснователни твърдения на директора в оспореното решение, че няма прекратяване на юридическото лице [фирма] (в несъстоятелност) при постановяване на Решение № 260615/23.12.2020г. на СГС по т.д.н. № 908/2020г. по описа на СГС. Видно от мотивите на решението - стр.13 от него, съдът е формирал извод, че са налице предпоставките по чл. 632, ал.1 ТЗ и съдът следва да постанови решение със съдържанието, определено в тази норма.

Съгласно чл.632, ал.1 ТЗ: "Когато наличното имущество е недостатъчно за покриване на началните разноски и ако разноските не са предплатени по реда на чл. 629б, съдът обявява неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, определя началната й дата, открива производството по несъстоятелност, допуска обезпечение чрез налагане на заповед, възбрана или други обезпечителни мерки, постановява прекратяване дейността на предприятието, обявява длъжника в несъстоятелност и спира производството."

Следователно с посоченото решение на СГС не само е открито производство по несъстоятелност, но и дружеството е обявено в несъстоятелност. На основание чл. чл. 154, ал. 1, т. 4 от Търговския закон дружество с ограничена отговорност, каквото е [фирма], се прекратява при обявяването му в несъстоятелност. Обявяването в несъстоятелност води до прекратяването не само на дружествата с ограничена отговорност, но и на събирателното дружество - чл. 93 т. 3 от Търговския закон /ТЗ/, акционерното дружество - чл. 252, ал. 1, т. 3 от ТЗ и т.н.

Не може да бъде споделено и становището на ответника в решението, че чл. 107, т. 4 буква "а" от ЗДДС съобразно етапите на производството, и в смисъл, че тази хипотеза настъпва едва с постановяването на по чл.735, ал.1 ТЗ за прекратяване на производството и заличаване на търговеца. Понятията "прекратяване на юридическо лице" и "заличаване на юридическо лице" от Търговския регистър са коренно различни, тъй като при заличаването вече е налице хипотезата на несъществуващо юридическо лице, което не е субект на правото. Заличаването на търговеца се постановява от съда едва при прекратяването на производството по несъстоятелност съгласно чл. 735, ал. 3 от Търговския закон. В този смисъл последиците от прекратяването и заличаването на юридическото лице са различни и двете понятия не са идентични.

Неизяснен е останал в случая въпроса, дали органите по приходите са приложили чл. 111, ал. 1 ЗДДС по отношение на активите на длъжника към датата на откриването на производството по несъстоятелност и дали дружеството е прекратило изцяло икономическата си дейност, съответно образувано ли е служебно производство по дерегистрация от компетентните органи по приходите.

По отношение на задължителната дерегистрация, с Решение от 9 ноември 2017 година по дело С-552/16 СЕС е постановил следното:

Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национално законодателство, предвиждащо, че задължителната дерегистрация по Закона за данък върху добавената стойност на дружество, за което е постановено съдебно решение за прекратяване, води до задължение за начисляване върху наличните към датата на прекратяване на това дружество активи на дължимия или платен по получени доставки ДДС и за внасяне на този данък в държавния бюджет, при условие, че същото дружество повече не извършва икономически операции, считано от неговото прекратяване.

Релевантно е прекратяването на независимата икономическа дейност, независимо от причините и обстоятелствата за това - така т. 26 от решението на Съда по дело С-142/12. В т. 40 и 41 от решението по дело С-552/16 СЕС е посочил, че: „, както личи от самия текст на член 18, буква в) от Директивата за ДДС и от целта на тази разпоредба, този анализ /относно задължението за начисляване на ДДС върху активите/ обаче е релевантен само когато заинтересованото лице е преустановило облагаемата си икономическа дейност и повече не извършва облагаеми сделки, а когато това лице продължава икономическата си дейност, държавите членки не разполагат с предвидената в член 18, буква в) възможност.“

Условието е лицето повече да не извършва икономически операции, считано от неговото прекратяване, което е възможно и да не бъде налице. Така в практиката на съда са известни и ситуации, в които след постановяване на решението за обявяване в несъстоятелност, лицето е продължило да извършва независима икономическа дейност, от която формира облагаем оборот - например от отдаване под наем на собствено недвижимо имущество и префактуриране на ел. енергия.

От изложеното следва, че въпросът дали в конкретния случай длъжникът [фирма] (в несъстоятелност), следва да бъде дерегистриран или не, е фактически, и подлежи на преценка и разрешаване в отделно производство, различно от производството по принудително изпълнение.

Освен това, съгласно чл.110, ал.2 ЗДДС, актът за дерегистрация има сила от датата на

настъпване на основанието за дерегистрация по чл.107 ЗДДС - в случая, ако процесното дружество едновременно е преустановило и икономическата си дейност, дерегистрацията следва да се извърши от датата на прекратяването на дружеството, тоест от датата на влизане в сила на решението по чл.632, ал.1 ТЗ на съда по несъстоятелността.

Доколкото дерегистрацията настъпва със задна дата – чл.110, ал.2 ЗДДС, то проверката в регистъра дали дружеството - длъжник е дерегистрирано или не в даден момент, не е достатъчна за да се прецени, дали е приложим чл.131, ал.1, т.1 ЗДДС към момента на публичната продажба.

Предвид изложените от съда мотиви по тълкуването и прилагането на закона, по въпроса за дерегистрацията на длъжника [фирма] (в несъстоятелност) следва да се изиска изрична информация за това, дали е образувано производство за дерегистрация, на какъв етап е производството, в това число считано от коя дата ще бъде евентуално в сила дерегистрацията – във връзка с чл.110, ал.2 вр. чл.107 ЗДДС.

На основание изложеното, следва извод, че оспореното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон – относно приетото, че дружеството длъжник, не е прекратено, както и при неизяснени факти, от значение за приложението му – конкретно относно дерегистрацията на длъжника по ЗДДС.

Съдът следва да отмени оспореното решение и върне преписката на директора на ТД на НАП, който да постанови нов акт по съществото на правния спор, с който е сезиран, като извърши необходимите допълнителни проверки и събере доказателства по всички относими обстоятелства за възможната дата, от която длъжникът ще бъде евентуално дерегистриран, респективно данни, че същият извършва икономическа дейност и не е налице основание за дерегистрация, считано от датата на прекратяването на дружеството поради откриването на производството по несъстоятелност.

Предвид този изход на делото, и своевременно направено искане за присъждане на разноски, съдът следва да присъди такива на жалбоподателя [фирма] - в размер съгласно приложения списък - за държавна такса в размер на 50 лева и за юристконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.,

На основание изложеното и чл.268, ал.2 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК] Решение № ПИ - 331 /10.11.2021г. , издадено от директора на ТД на НАП - С..

ВРЪЩА делото като административна преписка на директора на ТД на НАП - С., за ново произнасяне по жалба с вх. №17-00-540/27.10.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от ТБ [фирма], ЕИК[ЕИК], при спазване на указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ чрез ТД на НАП - С., да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата от 350 (триста и петдесет) лева за разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия